

Warszawa, dnia 14 czerwca 2022 r.

Sygn. akt VI Ka 642/21

1

2WYROK

2.1 W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

3 Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Anna Zawadka

protokolant: protokolant sądowy Adrianna Sadowska

4 przy udziale prokuratora Iwony Zielińskiej

po rozpoznaniu dnia 14 czerwca 2022 r.

5 sprawy M. Ł., syna E. i T., ur. (...) w W.

6 oskarżonego o przestępstwa z art. 297 § 1 kk

7 na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

8 od wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Północ w Warszawie

9 z dnia 22 marca 2021 r. sygn. akt IV K 507/18

zmienia wyrok w zaskarżonej części w ten sposób, że w punktach II i III części rozstrzygającej przyjmuje, iż wysokość stawki dziennej wymierzonych oskarżonemu kar grzywnien wynosi 40 (czterdzieści) złotych i taką wartość stawki dziennej przyjmuje w punkcie IV dotyczącym wymiaru kary łącznej grzywny; w pozostałym zakresie wyrok w zaskarżonej części utrzymuje w mocy; zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 1000 (tysiąc) złotych tytułem opłaty za obie instancje oraz obciąża oskarżonego pozostałymi wydatkami za postępowanie w sprawie.

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	VI Ka 642/21	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			

0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji	
Wyrok Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Północ w Warszawie z dnia 22 marca 2021r. sygn. akt IV K 507/18	
0.11.2. Podmiot wnoszący apelację	
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego	
# oskarżyciel posiłkowy	
# oskarżyciel prywatny	
# obrońca	
# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego	
# inny	

0.11.3. Granice zaskarżenia			
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa		

	materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	

#	art. 439 k.p.k.				
#	brak zarzutów				
0.11.4. Wnioski					
#	uchylenie	#	Zmiana		
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy					
0.12.1. Ustalenie faktów					
0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
1.		M. Ł.	Oskarżony jest osobą nie karaną;	Informacja z KRK	715
2.	3. 2	M. Ł.	Oskarżony uzyskuje stałe dochody i złożył deklarację podatkową za 2020r.	Informacja o dochodach	714
0.12.1.2. Fakty uznane					

za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
0.12.2. Ocena dowodów					
0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów					
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu			
1.	Informacje z KRK	dokument wystawiony przez uprawniony podmiot, informacje aktualne, nie budzą wątpliwości co do wiarygodności;			
2.	Informacje o dochodach	Dokument wygenerowany z systemu teleinformatycznego ministra właściwego do spraw finansów publicznych;			
0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione					

<p>przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>			
<p>Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2</p>	<p>Dowód</p>	<p>Zwiąże o powodach nieuwzględnienia dowodu</p>	
<p>STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>			
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut w apelacji obrońcy oskarżonego</p>		
<p>1.</p>	<p>Obrazę prawa procesowego, która mogła mieć wpływ na treść rozstrzygnięcia, to znaczy: - art. 2 § 1 punkt 1 i § 2 kpk poprzez oparcie rozstrzygnięcia na niezgodnych z prawdą ustaleniach faktycznych i</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	

przypisanie
odpowiedzialności
karnej osobie
niewinnej,

- art. 4 kpk
polegającą na
nieuwzględnieniu
wszystkich
okoliczności
przemawiających
na korzyść
oskarżonego Ł.,

- art. 5 §
2 kpk poprzez
rozstrzygnięcie
nie dających się
usunąć
wątpliwości na
niekorzyść
oskarżonego,

- art. 7 kpk
w zw. z art.
410 kpk poprzez
przekroczenie
granic
swobodnej
oceny dowodów,
polegające na
niezasadnym
uznaniu, iż
wyjaśnienia
powyższego
oskarżonego nie
posiadają
waloru
wiarygodności,
przy
jednoczesnym
całkowicie
bezkrytycznym
oparciu się na
zeznaniach K.
K. oraz części
zeznań P. L.,
pomimo
istotnych
wątpliwości w

	<p>tej mierze-w stosunku do obu tych środków dowodowych, zwłaszcza ewidentnie częściowo fałszywych depozycji świadka L. co nie dało Sądowi meriti asumptu do podejścia wobec tych materiałów z jakimkolwiek krytycyzmem, w świetle całości kształtu zebranego w sprawie materiału dowodowego, w szczególności dowodów z dokumentów, w szczególności licznych dokumentów kasowych, umowy oraz porozumienia jak też opinii biegłego z zakresu pisma ręcznego, które potwierdzają stanowisko oskarżonego, co do wypłacanych mu kwot;</p>		
<p>Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo</p>			

zasadny albo niezasadny	
<p>Sąd Rejonowy prawidłowo przeprowadził postępowanie, wyjaśnił na rozprawie wszystkie okoliczności istotne dla rozstrzygnięcia sprawy, następnie całość tych okoliczności wnikliwie rozważył, uwzględniając przy tym zasady prawidłowego rozumowania, wskazania wiedzy, doświadczenia życiowego i na tej podstawie poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne oraz wyprowadził trafny wniosek w przedmiocie winy oskarżonego M. Ł. za przypisane mu przestępstwa. Ocena materiału dowodowego przez sąd I instancji dokonana została z baczeniem na reguły z art. 4, 5, 7 k.p.k., a więc</p>	

jest bezstronna
i nie narusza
zasady granic
swobodnej
oceny dowodów
oraz jest zgodna
z prawidłowym
rozumowaniem,
wskazaniami
wiedzy,
doświadczenia
życiowego,
zwłaszcza zaś nie
zawiera błędów
faktycznych i
logicznych.

Sąd Odwoławczy
stwierdza, iż
wbrew
twierdzeniom
apelującego, Sąd
dokonał
obiektywnej i
pozostającej pod
ochroną
przepisu art.
7 k.p.k. oceny
dowodów i
ustalił na ich
podstawie
prawidłowy stan
faktyczny.

Uzasadnienie
zawarte w
środku
odwoławczym
sprowadza się w
konsekwencji, w
znacznej mierze,
tylko do
polemiki z
prawidłowymi
ustaleniami
Sądu meriti.

Wbrew
argumentom
obrońcy Sąd
Rejonowy nie

uznał w sposób
bezkrytyczny
zeznań
świadków K.
K. i P. L.
za wiarygodne,
ale poddał je
krytycznej
ocenie. W
szczególności to
kwestionowane
przez obrońcę
zeznania
świadka P. L.
zostały ocenione
jako wiarygodne
tylko częściowo,
a to z uwagi na
sprzeczność tych
zeznań z treścią
opinii biegłego
z zakresu badań
dokumentów.
Świadek P. L.
zaprzeczył aby
to jego podpis
figurował w
pozycji
„wypłaciłem” na
dowodach
wypłaty
oskarżonemu
kwoty w łącznej
wysokości
324.500 zł
(k.344-372) oraz
na umowach o
dzieło w pozycji
„Zamawiający”.
Tymczasem z
opinii biegłego
G. W. (1)
(k.440-469)
wynika, że
zakwestionowane
przez świadka
podpisy na tych
dokumentach są
autentyczne. Sąd
Rejonowy

zasadnie
podszedł więc
do zeznań tego
świadka w
sposób
krytyczny,
albowiem
świadek będąc
osobiście
zainteresowany
wynikiem
postępowania,
mógł się
zasadnie
obawiać
odpowiedzialności
karnej za
poświadczenie
nieprawdy w
dokumentach,
które miały
istotne
znaczenie dla
uzyskania przez
oskarżonego
dwóch kredytów
w (...). Świadek
P. L.
kwestionował
także
autentyczność
podpisów na
zaświadczeniach
o zatrudnieniu
(k.19 i 31).
W tym zakresie
opinia biegłego
G. W. nie
wykluczyła
autentyczności
podpisu świadka
na
zaświadczeniu z
dnia 18 sierpnia
2007r. (czyn z
pkt III), a co do
zaświadczenia z
dnia 04
października
2006r.

dokument jako kopia techniczna (kserokopia) nie został poddany badaniom z zakresu klasycznych badań dokumentów ze względu na procedurę badawczą obowiązującą w Centralnym Laboratorium Kryminalistycznym (k.261).

Rację ma jednak Sąd Rejonowy, że pozostałe zeznania świadka P. L. korespondują z zeznaniami K. K., która prowadziła księgowość dla (...) i nie miała żadnej wiedzy na temat umów o dzieło oraz wypłat na rzecz oskarżonego M. Ł.. Z zeznań tego świadka wynika, że roczny zysk tej spółki oscyłował w granicach 2000 zł i według świadka stan finansów spółki nie stwarzał możliwości wypłaty ponad 300 tys. zł w okresie od stycznia do września 2006r., a w świetle

dokumentów
KW i umów o
dzieło firmie (...)
Sp. z o.o. miało w
ciągu 9 miesięcy
wyplacić
oskarżonemu
kwotę 324.500
zł, a
niewątpliwie
wyłaty w tej
wysokości
zwróciłyby
uwagę
księgowej.
Dysproporcja
pomiędzy tymi
wypłatami a
rocznym
zyskiem spółki
jest wprost
uderzająca. Nie
ma więc racji
skarżący, że
zeznania
świadków oraz
dokumenty
kasowe, umowy
o dzieło oraz
porozumienie
(k.409)
potwierdzają
stanowisko
oskarżonego, co
do wypłaconych
mu kwot.
Wytworzona na
potrzeby
uzyskania
dwóch kredytów
dokumentacja
(zaświadczenia o
zatrudnieniu,
dowody wypłat i
umowy o dzieło)
nie jest więc
wiarygodnym
dowodem w
sprawie, że
oskarżony

rzeczywiście
uzyskiwał
dochody w
wysokości ok.
35 000 zł
miesięcznie.
Tym bardziej, że
te dokumenty
pozostają w
sprzeczności z
innym
dokumentem, a
mianowicie
deklaracją PIT
za 2006r., w
której oskarżony
wskazał, że w
2006r. uzyskał
przychód w
wysokości 70
806,56 zł (k.37).
Tymczasem
według
zakwestionowanych
zaświadczeń o
zatrudnieniu
(k.19 i 31),
które oskarżony
przedłożył w
banku w celu
uzyskania
dwóch kredytów
opisanych w pkt
II i III, przychód
oskarżonego w
2006r. powinien
wynosić nie
mniej niż 315
000 zł.

Różnica
pomiędzy
kwotami
deklarowanych
dochodów a
kwotami
widniejącymi na
zaświadczeniach
o zatrudnieniu,
które miały

istotne
znaczenie dla
uzyskania
przedmiotowych
kredytów
opisanych w pkt
II i III, jest
porażająca.

Rację ma zatem
Sąd Rejonowy,
że w świetle
złożonej
deklaracji
podatkowej za
2006r.

zaświadczenia o
zatrudnieniu,
które przedłożył
w banku
oskarżony aby
uzyskać dwa
kredyty w
wysokości
1.635.000 zł
(czyn z pkt
II) oraz w
wysokości 50
000 zł (czyn
z pkt III),
ewidentnie
poświadczają
nieprawdę co
do wysokości
uzyskiwanego
dochodu.

Wbrew
argumentom
skarżącego nie
ma podstaw do
badania
źródłowych
ksiąg
rachunkowych
oskarżonego i
kwestii
rozliczenia
wszelkich
przychodów, w

tym ze spółki (...), skoro oskarżony w zeznaniu podatkowym za 2006r. nie ujawnił przychodu w wysokości wskazanej na zaświadczeniach o zatrudnieniu. Nie ma potrzeby badania dokumentów wskazanych w apelacji obrońcy, skoro kwota wykazanego w 2006r. przychodu 70.806,56 zł rażąco odbiega od kwoty 324.500 zł, którą rzekomo miał otrzymać oskarżony w 2006r. za wykonanie umów o dzieło na rzecz firmie (...) Sp. z o.o. Przy czym z umów nie wynika na czym miało polegać wykonanie tego dzieła, gdyż w umowach znajduje się jedynie zapis „według protokołu (załącznik do umowy o dzieło...)”. Oskarżony wyjaśnił, że czynności

polegały na tłumaczeniach, przygotowywaniu materiałów dydaktycznych do szkoleń, ale nie przedstawił żadnego dowodu potwierdzającego wykonanie na rzecz firmy (...) Sp. z o.o. takich czynności.

Zarzut dowolności ocen Sąd Rejonowego i braku obiektywizmu jest całkowicie chybiony w świetle zasad prawidłowego rozumowania i doświadczenia życiowego.

Gdyby oskarżony rzeczywiście uzyskał dochód w tej wysokości to powinien wykazać go jako przychód w zeznaniu o wysokości osiągniętego dochodu w roku podatkowym 2006, a tego nie zrobił (k.37). Nie ma potrzeby poszukiwania ksiąg rachunkowych oskarżonego, który w swoich wyjaśnieniach nie wspominał, aby jakiegokolwiek

księgi rachunkowe prowadził. Oskarżony przecież wyjaśnił, że wynagrodzenie i przychody zostały ujęte w rocznym rozliczeniu PIT i podatek został odprowadzony, a zatem nie ma potrzeby poszukiwania dodatkowej dokumentacji księgowej, skoro rozliczenia podatkowe oskarżonego z lat 2004-2006 znajdują się w aktach sprawy (k.35-37,410-419). Argumentacja obrońcy jest więc nietrafiona.

Ponadto skarżący nie dostrzega, że nawet w świetle analizy dokumentów złożonych przez oskarżonego tj. KW (k.344-372) oraz umów o dzieło (k.398-409), to zaświadczenia o zatrudnieniu, którymi posłużył się w (...) oskarżony, potwierdzają nieprawdę. Wskazać należy,

że zaświadczenie z dnia 4 października 2006r. (k.19), które posłużyło do uzyskania kredytu w wysokości 1.635.000 zł podaje średni dochód z ostatnich 12 miesięcy, a jednocześnie wskazuje na początek zatrudnienia sprzed niespełna 10 miesięcy. Według dokumentów KW i umów o dzieło w okresie od 05.01.2006r. do 30.09.2006r. firmie (...) Sp. z o.o. miała rzekomo wypłacić oskarżonemu łącznie kwotę 324.500 zł, a zatem średni miesięczny dochód oskarżonego miał wynosić 36.055 zł. Umowy o dzieło i dowody wypłat kończą się w miesiącu wrzesień 2006r. (k.367-369,398) i nie obejmują dalszego okresu tj. od października 2006r. do sierpnia 2007r.,

a zatem brak jakichkolwiek dokumentu potwierdzającego aby oskarżony uzyskał średni miesięczny dochód w wysokości 35.600 zł w okresie ostatnich 3 miesięcy przed wystawieniem zaświadczenia z dnia 18 sierpnia 2007r. (k.31).

Zarzut naruszenia art. 5 § 2 kpk także okazał się nietrafny. Jak słusznie podnosi się w orzecznictwie naruszenia zasady in dubio pro reo wyrażonej w art. 5 § 2 kpk jest możliwe tylko i wyłącznie w sytuacji, gdy orzekający w sprawie sąd rzeczywiście powziął wątpliwości co do treści ustaleń faktycznych lub wykładni prawa i wobec niemożności ich usunięcia rozstrzygnął je na niekorzyść oskarżonego. Przy rozpoznaniu

sprawy Sąd I instancji takich wątpliwości nie powziął. Przez co nie można mówić o naruszeniu art. 5 § 2 kpk skoro Sąd ustalił stan faktyczny, który w jego ocenie nie budził wątpliwości co do podstawy rozstrzygnięcia.

Sąd Rejonowy dokonał ustaleń na podstawie swobodnej oceny dowodów, odpowiadającej zasadom wiedzy i doświadczenia życiowego oraz zgodnie z przepisem art. 410 k.p.k., a ustalenia te są stanowcze, dlatego nie może zachodzić obraza art. 5 § 2 k.p.k.

A w konsekwencji, na skutek powyższych uchybień proceduralnych na podstawie art. 438 punkt 3 kpk- zaskarżonemu orzeczeniu zarzucam błąd w ustaleniach faktycznych, polegający na

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

<p>bezzasadnym uznaniu, iż M. Ł. jest sprawcą dwóch przypisanych mu czynów, mimo poważnych w tym zakresie wątpliwości.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>	
<p>W ocenie Sądu Okręgowego zarzut błędu w ustaleniach faktycznych będący pochodną nieprawidłowej oceny materiału dowodowego zgromadzonego w tej sprawie, okazał się chybiony i nie zasługiwał na uwzględnienie.</p> <p>Apelacja obrońcy oskarżonego nie zasługiwała na uwzględnienie, stanowi bowiem jedynie polemikę z prawidłowymi ustaleniami Sądu I instancji dokonany na podstawie</p>	

właściwie przeprowadzonej oceny materiału dowodowego, który nie pozostawia wątpliwości co do sprawstwa przypisanych oskarżonemu czynów w pkt II i III wyroku.

W świetle tych dowodów, których wymowa jest jednoznaczna, Sąd Rejonowy zasadnie uznał wyjaśnienia oskarżonego M. Ł., za niewiarygodne i mające na celu uniknięcie odpowiedzialności karnej za przedłożenie stwierdzających nieprawdę dokumentów w postaci dwóch zaświadczeń o zatrudnieniu w firmie (...) Sp. z o.o. w celu uzyskania kredytu hipotecznego w wysokości 1.635.000 zł oraz karty kredytowej z limitem w wysokości 50.000 zł, które to dokumenty miały istotne znaczenie dla uzyskania

<p>przedmiotowych kredytów, czym oskarżony wyczerpał znamiona dwóch występów z art. 297 § 1 k.k.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>1/ zmianę zaskarżonego wyroku w zaskarżonej części i uniewinnienie oskarżonego od drugiego i trzeciego z zarzucanych mu czynów; ewentualnie o</p> <p>2/ jego uchylenie w zaskarżonej części i przekazanie sprawy w tym zakresie do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwiąże o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Brak podstaw do uniewinnienia oskarżonego, w sytuacji gdy</p>		

wiarygodne dowody w postaci m.in. zeznania świadka K. K. oraz analiza dokumentów przedłożonych przez oskarżonego w postaci dowodów wypłaty KW oraz umów o dzieło w konfrontacji z zaświadczeniami o zatrudnieniu i deklaracją o wysokości osiągniętego dochodu w 2006r., wskazują w sposób nie budzący wątpliwości na winę oskarżonego.

Brak podstaw do uchylenia wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania, gdyż nie jest konieczne przeprowadzenie na nowo przewodu w całości, jak również nie zaistniała żadna z przesłanek wymienionych w art. 439 § 1 kpk, art. 454 kpk oraz art. 440 kpk.

OKOLICZNOŚCI**PODLEGAJĄCE
UWZGLĘDNIENIU
Z URZĘDU**

1.

Zwiąże o
powodach
uwzględnienia
okoliczności

5.

ZSTRZYGNIECIE**SĄDU
ODWOŁAWCZEGO****0.15.1.
Utrzymanie w
mocy wyroku
sądu
pierwszej
instancji****0.11.**Przedmiot
utrzymania w
mocyZwiąże o
powodach
utrzymania w
mocy**0.15.2.
Zmiana
wyroku sądu
pierwszej
instancji**

0.0.11.

Przedmiot i
zakres zmiany

<p>O.O.izmienia wyrok w zaskarżonej części, w ten sposób, że obniża wysokość jednej stawki dziennej kar grzywny orzeczonych wobec oskarżonego w pkt II , III i IV wyroku do 40 (czterdziestu) złotych.</p>	
<p>Zwięźle o powodach zmiany</p>	
<p>Zmiana wyroku w zakresie tylko wysokości jednej stawki dziennej grzywny poprzez jej obniżenie z kwoty 100 (sto) złotych do kwoty 40 (czterdziestu) złotych wynika z zasadności zarzutu odnoszącego się do wymiaru kary, ale tylko w aspekcie nadmiernej surowości wysokości stawki dziennej. Sąd Okręgowy nie podziela bowiem zarzutu odnoszącego się do wymiaru stawek dziennych za</p>	

przypisane
przestępstwa,
ani nie
kwestionuje
zastosowanej
przez Sąd zasady
aspekcyj przy
wymiarze kary
łącznej grzywny.
Wbrew
argumentom
skarżącego
zastosowanie tej
zasady znajduje
uzasadnienie w
odstępie czasu
popelnienia
przypisanych
czynów. Nie
sposób przecież
uznać, że oba
czyny
popelnione w
odstępie 10
miesięcy zostały
popelnione w
bliskim odstępie
czasu. Ponadto
rację ma Sąd
Rejonowy
wskazując na
znaczny rozmiar
wyrządzonej
szkody w
przypadku czynu
przypisanego w
pkt II. Brak
zatem podstaw
do uznania, że
Sąd powinien
przy wymiarze
kary łącznej
zastosować
zasadę
absorpcji, a
wymiar kar
jednostkowych
grzywny został
dostosowany do
stopnia winy

i społecznej
szkodliwości
każdego z
przypisanych
czynów.

Najniższa liczba
stawek wynosi
10, a najwyższa
540, a kary
jednostkowe
grzywny zostały
wymierzone
bliżej dolnych
granic
ustawowych tj.
za czyn z pkt
II w wymiarze
200 stawek i
za czyn z pkt
III w wymiarze
100 stawek.
Nie można więc
podzielić
argumentów
skarżącego, że
kary
jednostkowe i
kara łączna są
karami bardzo
dotkliwymi.

Tym niemniej
ustalając
wysokość stawki
diennej kary
grzywny, sąd
ma obowiązek
uwzględnić
dochody
sprawcy, jego
warunki
osobiste,
rodzinne,
stosunki
majątkowe i
możliwości
zarobkowe.
Ustaień tych
należy
dokonywać w

odniesieniu do czasu orzekania przez sąd w pierwszej instancji, a nie do czasu popełnienia przestępstwa, gdyż biorąc pod uwagę długotrwałość postępowania karnego, należy uwzględnić, że sytuacja majątkowa i rodzinna sprawcy oraz możliwość uzyskania zatrudnienia na rynku pracy mogą ulec zasadniczej zmianie. Przy czym stawka dzienna nie może być niższa od 10 złotych, ani też przekraczać 2000 złotych.

W ocenie Sądu Okręgowego nie została w dostatecznym stopniu przeanalizowana sytuacja majątkowa oskarżonego na datę orzekania, albowiem jak wynika z akt sprawy przeciwko oskarżonemu jest prowadzone postępowanie

windykacyjne, a także postępowanie komornicze.

Oskarżony wyjaśnił na rozprawie, że komornik zabiera mu 50 % wynagrodzenia i oskarżony stara spłacać się swoje zadłużenie wynikające z zaciągniętych kredytów.

Uzyskane przez oskarżonego realne dochody są więc dużo niższe.

Oskarżony w dacie orzekania miał 60 lat, jest z zawodu technikiem budowy dróg i mostów, ale pracuje w firmie (...) Sp. z o.o. jako koordynator rynku moto i zarabia ok. 8000 zł. Ponadto ma na utrzymaniu córkę (k.192-192v).

W ocenie Sądu Okręgowego kwotą stawki dziennej dostosowaną do sytuacji majątkowej i rodzinnej oskarżonego będzie kwota 40 (czterdzieści)

złotych, gdyż oskarżony spłacając swoje zaległości kredytowe, a zwłaszcza kredyt hipoteczny w wysokości 1 635 200 zł waloryzowany kursem franka szwajcarskiego, jest obecnie w trudnej sytuacji ekonomicznej. Wartość zobowiązania i rat określana była w CHF i obliczana według bieżącego kursu. Wzrost kursu walut znacząco wpłynął na zwiększenie zobowiązań kredytobiorców, co stało się szczególnie dotkliwym problemem dla tzw. Frankowiczów. Saldo zadłużenia w walucie obcej oraz wysokość poszczególnych rat zależały przecież od kursu walutowego, a kurs CHF znacząco się zwiększył. Jak wynika z uzasadnienia (k.685) Sąd Rejonowy zupełnie nie

<p>wziął pod uwagę tej trudnej sytuacji majątkowej oskarżonego, dlatego Sąd Odwoławczy obniżył wysokość stawki diennej do kwoty 40 złotych. Zdaniem Sądu taka wysokość jednej stawki uwzględnia realne dochody sprawcy, jego warunki osobiste, rodzinne, stosunki majątkowe i możliwości zarobkowe.</p>			
<p>0.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</p>			
<p>0.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</p>			
<p>1.1.</p>		<p># art. 439 k.p.k.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uchylenia</p>			

2.1.		# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia			
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia			
0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
0.15.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku			

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
Brak numeracji	Na mocy art. 636 § 1 kpk Sąd obciążył oskarżonego kosztami procesu, nie znajdując podstaw do zwolnienia oskarżonego od kosztów sądowych ze względu na wysokość uzyskiwanych dochodów (k.714) i możliwości zarobkowe, które wynikają z doświadczenia zawodowego oskarżonego i jego wykształcenia.	
7. PODPIS		
Sędzia Anna Zawadka		